

Jesu indtog i Jerusalem

(Mt. 21,1-9)

Ja, jeg kendte Jesus ret godt. Men det var mest før i tiden. Han var jo fra Nazareth og trængte vel til at forlade tempelosen engang imellem. Han var fra landet og hvad, jeg har jo altså et lille sted her udenfor Jerusalem, lidt marker med hvede og sennep, ikke det helt store, men nok til os, og det har vel lignet noget hjemme hos ham, for han kom her tit og vi var glade for at han kom. Han bragte altid så mange tanker med sig, som han forsøgte at få styr på. Han uddannede sig i Jerusalem, men han brød sig vist ikke meget om bylivet.

Det var som om bymuren også lukkede folks tanker inde. Han var ikke bange for at tage et nap med i marken og så snakkede vi. Om alt muligt, nej aldrig om romerne. De var ligegyldige, som besættelsesmagt var de ligegyldige, et komma i historien, sagde han. Men som enkeltmenneske lisså meget værd som os andre. Og så var der jo egentlig ikke så meget mer' at snakke om dér. Men han havde tit et eller andet problem med, som han gik og tumlede med i tankerne. Jeg ved ikke, men jeg tror han holdt af

at komme her fordi han havde brug for noget bondefornuft til at afklare sine tanker. De lærde i Jerusalem kunne sommetider være fjernt fra livets dagligdag og det var nok det der optog Jesus mest — at han ville koble lærdommen sammen med livets dagligdag så vi andre også fik glæde af lærdommen. Det kan lyde svært tungsindigt det her, men det var det ikke. Vi lo meget når vi gik sammen i marken, og så snakkede vi om arbejdet, om planterne. Det var som om han gik og lavede historier inde i hovedet om vindruer og hvede og det alt sammen, endda om ukrudtet.

Engang var han meget optaget af Moses. De arbejdede med Mosebøgerne derinde. Og Jesus var godt inde i teksterne, han kunne det meste udenad. Jeg havde glemt det meste af det, jeg havde lært udenad, men fortællingernes indhold huskede jeg da. Om Moses på Guds bjerg Horeb, om den brændende tornebusk, om lovgivningen på Sinaibjerget og om kobberslangen, der blev hængt op på et kors for at alle israelitterne kunne blive helbredt for deres slangebid. Han var meget optaget af disse gamle fortællinger og når jeg tænker over dét der skete sidenhen, så kan jeg gang på gang se, at de har været i Jesu tanker, når han har gjort det ene eller det andet.

Derfor blev jeg heller ikke det mindste overrasket da de to disciple kom hæsblæsende forleden dag: Ja, jeg vidste jo ikke de var Jesu disciple, så jeg har jo nok set lidt mærkelig ud, da de sådan udenvidere drog af med »Chamor«. Hun havde lige fået et føl og var ikke sat til tungt arbejde endnu. Men de drog af med hende med ordene: »Herren har

brug for det« — og så var det i orden for jeg vidste godt hvem deres herre var, rygten var løbet i forvejen at Jesus var på vej til påskefesten. Ja det var alle andre også, men der var noget specielt ved at Jesus også kom, for de lærde var blevet bange for ham sådan rent politisk, så de havde bestemt at han skulle henrettes hvis han talte politik. På det område kunne man godt mærke hvor verdensfjerne de var, for Jesus og politik, — nej det interesserede ham ikke. Men det er da rigtig nok at det fører politik med sig alligevel når man vil forene lærdom og dagligliv. Så måske havde de ret i den sidste ende, bare ikke på den måde de selv troede. De tog alt hvad han sagde og vendte og drejede det på deres måde og fik det modsatte ud af dét, som jeg syntes jeg kunne forstå udenvidere med min bondeforstand. Men det var måske fordi de ikke så tit lagde mærke til himlens fugle og markens blomster.

Men da nu de to disciple drog af med æslet, da slog en tanke ned i mig, en ubehagelig tanke. Jeg kom til at tænke på engang Jesus og jeg havde prøvet at forstå en lille fortælling om Moses, som står så mærkeligt i modstrid til alt andet. Gud har givet Moses befaling til at drage til Ægypten for at han dér kunne udfri israelitterne af slaveriet. Og Moses gør som han har fået befalet: Han tar sit æsel og rider til Ægypten, men undervejs overnatter han i et herberge og her blir han overfaldet af Gud: »Herren kom imod ham og ville dræbe ham«, sår der. Jesus sagde ordene helt højt for mig: »Herren kom imod ham og ville dræbe ham«. Hvorfor ville han det? Når han nu selv havde sendt Moses af sted på en

frelsesopgave. Det var det problem vi tumlede med. Men vi blev aldrig færdig med det. Vi lod det ligge, for de andre fortællinger er så overvældende: Om de ti plager og om hvordan dødsenglen går forbi den første påskeaften, og folkets befrielse og de mange år i ørkenen, hvor folket skulle lære at frygte og elske Gud.

Men nu rislede det mig pludselig koldt ned ad ryggen ved at tænke på déngang, Moses red på et æsel. Mon Jesus havde fundet løsningen på den fortælling? Mon han havde fået svar på hvorfor Gud Herren kom imod Moses for at dræbe ham — netop som Moses var på vej til at frelse folket? Jeg smed hvad jeg havde i hænderne og løb alt hvad jeg kunne ud til hovedvejen mellem Jeriko og Jerusalem. Dér var tæt med mennesker på vej til påskefesten. Og inden længe blev der et røre henne ved Bethfage. Og ganske rigtigt, der kommer Jesus som en anden Moses ridende på »Chamor« med føllet i hælene. »Chamor« kendte godt Jesus fra dengang. Så der var ikke nogen problemer i den retning. Og jeg var også helt tryk ved at låne ham æslet, jeg vidste at jeg nok skulle få det tilbage. Men hvilket svar havde Jesus fundet på Guds overfald på Moses? Det var det, der bekymrede mig.

Nå, jeg glemte nu bekymringerne for en tid, for der skete pludselig så meget på vejen. Der opstod sådan en mærkelig stemning, opstemt, næsten ophidset, i hvert fald ophidsende. En blanding af latter og alvor, en blanding af gøren til nar og tagen alvorlig. Folk begyndte at hilse Jesus som om han var konge. Og ideen greb om sig, alle kom med på

spøgen. Og efterhånden BLEV det et kongeligt indtog med kapper bredt ud på vejen så min »Chamor« gik på det fineste tøj. Og med palmegrene og hurra-råb. Ingen rigtig konge havde ønsket sig det bedre. Der var bare den forskel at en rigtig konge ville have haft soldater med sig, og disciplene lignede nu ikke soldater ret meget. I det hele taget lignede det ikke ret meget, men alligevel blev folk optaget af ideen og gik med på den, og de råbte til Jesus og hyldede ham mens han red forbi og kaldte ham »Davids søn« — og det skal man helst ikke gøre så tæt ved Jerusalem, for så lugter romerne oprør. Og så går de til præsterne og spørger: Hvad er det her for noget, hvad skal det betyde — for romerne véd ikke meget om vores religion. Og hvad præsterne fik ud af det, det var ikke småting. Men det mærkelige var at Jesus helt nøje vidste hvad præsterne ville få ud af det og dét var så det svar Jesus havde fundet frem til på den gamle Mosesfortælling.

Han kom jo godt nok med æslet den aften. Han var ét stort grin, det var gået hedt til inde i byen den dag. Men jeg mærkede tydeligt, at han under latteren var urolig. Han skjulte sin uro med latter. Han havde rensset templet den dag, sagde han. Han havde forarget alle de lærde og gjort sig uvenner med alle de handlende på tempelpladsen, men det havde givet dem noget at tænke på. Noget med at frygte og elske Gud i stedet for at drage nytte af ham. Vi tog en vend ud over markerne. Jesus ville se det en sidste gang, sagde han. Jeg studsede over udtrykket og sagde noget om at han da altid var velkommen. Men det blév

sidste gang. Og Jesus vidste det. For han tog selv historien om Moses' rejse til Ægypten frem: »Kan du huske den«, sagde han. Og jeg fortalte ham at den kom til mig straks han sendte bud efter æslet i morges. »Ja«, siger han så, »nu har jeg løsningen på spørgsmålet. Moses skulle dø den nat for at Gud kunne frelse menneskene, men Moses' kone Zippora bad for hans liv, ja hun stillede sig selv og sine børn mellem Gud og Moses, så Moses fik lov at leve. Men mellem mig og Gud er der ingen. Om få dage kommer Gud imod mig for at dræbe mig. Men det skal være lissom med kobberslangen i ørkenen, at alle der ser hen på mig, skal frelses fra djævelens slangebids. for der skal ikke kun være død og kors. Det hele skal fortsætte, som et tegn fra Gud skal jeg leve efter min død. Og det skal være til frelse for alle mennesker, ikke bare israelitter, men for alle. Og det er en meget større frelse end frelsen fra Faraos slaveri. Hvert menneske skal frelses fra sin egen ondskab«.

Og næste morgen gik han tilbage til Jerusalem som han så tit havde gjort. Hvad skulle jeg gøre? Der var sket meget med ham de par år vi ikke havde set ham hos os. Han var — vokset. Han var klar til at ta' opgaven på sig. Men han var også bange. Som Moses havde været det.

Tre dage efter fik vi at vide at de havde korsfæstet ham. Men jeg vidste at det ikke ville blive slutningen. Det var kun begyndelsen. — Amen.

*Troels Tejlgaard, Todbjerg
(Fra Søndagslæsning, udgivet af
Kirkeligt Samfund)*

Årets konfirmander

Ellinge den 22. april

Berit Aagaard Christensen,
Åvænget 8, Ellinge
Niels Danielsen,
Ferritslevvej 94, Ellinge
Charlotte Frederiksen,
Åvænget 10, Ellinge
Jane Noesgaard Larsen,
Pårupvej 56, Ellinge
Pernille Larsen,
Ferritslevvej 99, Ellinge
Henrik Trolle,
Holts Møllevej 3, Ellinge

Skellerup den 29. april

Helle Ørbech Andersen,
Bytoften 16, Skellerup
Anette Hansen,
Hovedvejen 31, Asperup Mark,
5580 Nr. Åby
Bettina Hansen,
Bytoften 12, Skellerup
Marlene Elisabeth Hansen,
Skellerupvej 19, Skellerup
Thomas Lindhardt Hansen,
Rødkærsgyden 3, Skellerup
Henrik Jensen,
Højbjergvej 5, Skellerup
Rikke Ålkjær Mikkelsen,
Bytoften 19, Skellerup
Charlotte Frisch Pedersen,
Pårupvej 29, Skellerup
Bo Ørbech Rasmussen,
Skovhavevej 1, Såderup
Majbrit Thybo,
Hovmarken 2, Skellerup

WETAWIha 735
 ✓ Kwifunije Maheti uyiza umumbika umushya
 umuhire 1990. *veer skellerup - Ellinge*
 I wish you merry christmas and happy
 new year 1990

JByo ziyandikiye nTawicha

Vi har fået jule- og nytårshilsen fra Zilipa med en lille tegning

Teksten er først oversat fra Zilipas modersmål til engelsk. På dansk lyder oversættelsen således: Jeg ønsker jer alle en god jul og et lykkeligt nytår 1990.

Brev skrevet fra Zilipa den 28. august 1989, oversat til engelsk den 5. oktober 1989, modtaget af os 12. november 1989:

Til Skellerup-Ellinge Menighedsråd!

Jeg sender mine varmeste hilsner til jeg og takker jer meget for den pengegave,

som I har sendt til min familie, hvoraf vi har fået følgende gode ting:

- en symaskine
- en ged
- stof til tøj.

Jeg ønsker jer alle et lykkeligt nyt år 1990.

Jeres hengivne barn Zilipa

Ved redaktionens slutning så regnskabet for Zilipa således ud:

Dato	Indgået	Udgået	Saldo
1/11	Kassebeholdning		5.753,60
1/11	Indbetalt til CCF	125,00	5.628,60
4/12	Indbetalt til CCF	125,00	5.503,60
4/12	Julegave	100,00	5.403,60
4/ 1	Indbetalt til CCF	125,00	5.278,60

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)

Den årlige bazar til fordel for Zilipa vil blive holdt i præstegården søndag den 27. maj. Vi starter med gudstjeneste i Skellerup kirke kl. 14,00, hvorefter vi mødes i præstegården til hyggeligt samvær. Her bliver kaffesalg med brød til rimelige priser.

Sykredsens produktioner fra vinterens arbejde bliver ligeledes solgt til rimelige priser. Underholdning er der også sørget for.

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt's« redaktion — Ingrid Danquart, Skellerup og Liss-Lotte Tabro, Ellinge.

Palmesøndag i Canterbury Cathedral

I skolernes påskeferie sidste år var jeg med en flok engelskstuderende i England. Der var 52 studerende og 4 lærere. Hver lærer skulle naturligvis arrangere diverse ture til seværdigheder, hvor kursisterne så kunne »hoppe på« alt efter egen interesse.

Da palmesøndag var en af de dage, hvor vi opholdt os i Canterbury, erklærede jeg, at JEG ikke ville gå glip af den store palmesøndagsmesse, så min indsats som leder på denne dag ville være kirkegang til den store cathedral.

Til min store overraskelse (og glæde) stod SAMTLIGE kursister uden for cathedralen og ventede på mig, da jeg ankom søndag formiddag. Der stod så mine 3 kolleger med alle deres talenter med tilbud om pub-besøg, museumsbesøg og en tur til Dover. Det endte med, at de også gik i kirke. Det var der INGEN, der fortrød, thi det var en oplevelse af de helt store.

Det er umuligt at beskrive størrelsen på Cantherbury Cathedral. St. Knuds Domkirke kan i hvert fald rummes

mindst 10 gange her. Jeg tror, vi var omkring 800 mennesker. Vi blev ledt gennem sidegangene ind i et sidekapel, hvor vi stod som sild i en tønde og ventede. Der var en del kirketjenere, som hjalp os til rette. Disse delte bønnebøger og sangbøger ud til os. Vi fik også allesammen udleveret et trykt »kort« i A5 format med Mathæus evangeliet, så vi kunne følge læsningerne, når gudstjenesten begyndte. Desuden fik vi en lille folder, hvor hele Palmesøndags-processionen og processionshymnen var trykt. Slutte­lig fik vi udleveret hver et lille kors lavet af palmeblade til at holde frem for os, når processionen begyndte.

Efter at have ventet en halv times tid hørte vi salmesang langt borte. Sangen blev tydeligere og tydeligere, det var præsterne og syngedrengene, der var på vej. De gik syngende gennem alle buegangene med palmegrene. Da de nåede det kapel, hvor vi ventede, kom de ind mellem os i en lang procession, først de ældste præster, så de yngre, dernæst de ældste fra præsteseminarieerne i sorte kapper (de må ikke bære præstekjole, før de er ordineret) og til sidst syngedrengene. Disse syngedrenge bliver jeg altid så rørt over at se. De ser så fromme ud samtidig med, at de også ligner nogle små gavtyve.

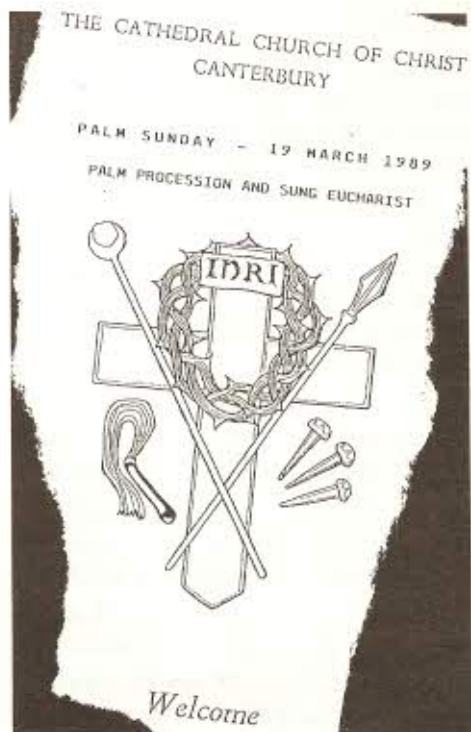
Processionen vandrede op på en for-

højning, hvor der også var placeret et mindre orgel. Præsterne delte sig og gik ud til siden, mens syngedrengene stillede sig op midt på forhøjningen. Orglet satte igang, og drengene sang flerstemigt »Hossiana to the Son of David«, »Blessed be the king that cometh in the name of the Lord«, »Hossiana, thou that sittest in the highest heavens« og »Hosinanna in excelsis Deo«.

Det var BETAGENDE. Blandt kursisterne var en del, som garanteret kun har været i kirke, da de blev døbt og konfirmeret. De sagde bagefter, at ALDRIG havde de haft en større følelsesmæssig oplevelse.

Nu trådte en af de seminariestuderende frem og læste en velsignelse. Vi kunne følge med i teksten i den lille folder, vi havde fået udleveret, så vi vidste, hvornår vi skulle sige amen. Herefter sang koret to hymner på latin, hvorefter de gik ned af midtergangen med palmegrene i hånden, derefter de seminariestuderende, så præsterne. Efter præsterne fulgte vi med som bagtrop i den lange procession gennem alle buegangene syngende den lange hymne, der også var trykt i den lille folder, mens vi holdt vores lille palmekors frem.

Efterhånden som vi kom frem til kirkerummet, blev vi vist til rette med siddepladser af diverse kirketjenere i kjole og hvidt. Jeg havde udset mig en plads yderst til en midtergang, hvor jeg kunne se alt, men en kirketjener kom og bad mig flytte længere op. Jeg spurgte, om jeg da ikke godt måtte sidde her, hvorefter han med utrolig høflig engelsk autoritet sagde: »Frue, jeg ville blive yderst taknemmelig, hvis De ville gøre, som jeg

beder Dem om!» Ja, hvad kan man så gøre andet, end at adlyde?

Gudstjenesten gik i gang med vekslen mellem læsninger og hymner. Nogen egentlig prædiken var der ikke. Nogle af hymnerne sang vi med på, andre blev sunget af koret alene. Da den sidste læsning var tilendebragt, vendte folk fra stolene foran sig om, rakte begge hænder frem, greb vore hænder, mens de sagde »Fred på jorden«. Derpå gjorde man det samme til hver sidemand, og dernæst var det vores tur til at vende os til personen, der sad bag os. Nu kunne jeg pludselig se, hvor praktisk kirketjenerne havde placeret os. Vi var nemlig blevet spredt over hele kirkerummet, således at vi alle havde engelske kirkegængere blandt os. På den måde blev intet af

ceromonien ødelagt, da der var folk på alle bænke, som kendte ritualer. Vi må ha' lyst langt væk af turisme, siden kirketjenerne med så sikker hånd kunne få os fordelt mellem de »indfødte«.

Så fulgte altergangen. Den var tilsyneladende kun for præsterne, men her tog jeg fejl. Da præsterne havde fuldendt deres altergang, spredte de sig ud til siderne, således at folk kunne defilere forbi. Oblaten var delt i kvarte. Nedskeeringerne er nok også nået til England. Man kunne så vælge at drikke en mundfuld vin af den sammen alterkalk, eller man kunne dyppe sin oblat i vinen. Jeg gjorde det sidste. Der var ikke noget med knæfald for os »menige«. Man fortsatte blot rundt om den præst, man fik nadveren af, og gik tilbage til sin plads. Men du Godeste! Hvor var det nu man sad? Der var ved at gå panik i flere af os, da vi skulle tilbage, men DET havde kirketjenerne check på. Egentlig tror jeg ikke, de havde mere end et par rækker at hol-

de øje med, alle kom på plads på rolig og værdig facon.

Koret sang en sidste hymne, præsten velsignede, og så begyndte det store show. Alle kirketjenerne kom ned langs rækkerne med en sølvskål på en fløjls-pude, hvori man forventede en pengegeve. Heldigvis havde jeg husket at fortælle de fleste kursister, at man i England selv skal holde sine kirker og derfor samler ind ved hver gudstjeneste.

Canterbury Cathedral koster enorme summer at holde vedlige. Det ser man på skilte overalt i kirkeområdet, der er sågar hele glaskister, hvor turister, som besøger kirken, kan lægge deres bidrag. Ved udgangen skulle vi aflevere det »kort« med den trykte Mathæustekst, så det kunne blive brugt næste år igen. Jeg bad pænt, om jeg måtte beholde det, hvis jeg lagde nogle sedler i glaskisten, det fik jeg lov til, og jeg fik også lov til at beholde mit palmekors, da de så gennem glassiderne, at jeg havde spenderet £ 5. Ja, ja, jeg vil hellere have den slags souvenirs, der knytter sig til en oplevelse, end bruge penge på ligegyldige ting, og så kan jeg jo godt lide tanken om, at jeg har været med til at sørge for, at Canterbury Cathedral bliver vedligeholdt. Jeg følte virkelig historiens vingesus, da jeg vandrede tilbage gennem buegangene, og der var ikke én eneste kursist, som ikke følte, at han/hun havde oplevet noget stort. Vi gik derfra med en lykkelig andægtighed i sindet. Vi havde været MED, vi havde ikke KUN været turister, men en del af menigheden.

Liss-Lotte Talbro, Ellinge

Jeg plukker bellis

*Med store undrende øjne går jeg
hvor anemonerne lyser hvidt.
Og midt i forårets lysvæld står jeg
og ser mod himlen og spørger blidt:*

*Hvem opfandt lærken og nattergalen?
Hvem satte knopper på birk og bøg?
og hvem bestemte, at netop svalen
sku' være svale og gøgen gøg?*

*Hvad er det dog for en slags reflekser,
der kalder pindsvin og tudse frem?
Og hvem er det, der går rundt og hekser
i Hornbæk, Tarm og Jerusalem?*

*Thi alle steder er samme under
og samme kraft, som gør sjælen stum.
Og alle vegne går folk og grunder
på livets dybe mysterium.*

*Men ingen svarer fra skjulte egne
og gir' os grundig og god besked,
så jeg må svare på andres vegne
og formulere, hvad ingen ved:*

*Jeg tror der ligger et barn dybt inde
i alle levende ting, der gror,
et barn, der er som en fuglevinge,
en lille gud, der er evig stor.*

*Jeg tror, han danser i al tings hjerte.
Jeg tror, han hviler i al tings vækst.
Og alle underes under er det,
at han er ordløs og altings tekst.*

*Han er i spurvenes sang i hækken,
i solsortfløjt og i hundeglam.
Og hvis de lytter til tudsens kvækken
og lammets brægen, så er det ham.*

*Han er i regn og hvor støv må tørste.
I vandets rislen. I træets saft.
I al det mindste, i al det største:
Den mindste enhed. Den største kraft.*

*Hør blæsten synger din sang, veninde!
Se, træet blomstrer på barnets bud.
Jeg tror, der lever et barn dybt inde,
en kraft, som aldrig kan drives ud.*

Halfdan Rasmussen

Lydhørhed

Kommentar af Britta Schall Holberg i Højskolebladet

At vi lever i Grundtvigs fædreland, kan man undre sig over når man deltager i eller lytter til debatten i vores land. Eller rettere debatformen.

Ofte udarter den debat sig til ren underkastning. Efter princippet: det, den anden siger, er så himmelråbende åbenlyst, at det kun kan vække til modsigelse. Altså får han råt for usødet, og det han så får, er mindre min mening om det, han siger, men derimod min mening om ham. Fordi: han må jo simpelthen være dum, siden han har et andet synspunkt, end jeg.

Vi kender alt for godt den debatform fra den politiske debat. Hvis regeringen har sagt et, siger oppositionen noget andet. Og det er ikke så selvindlysende, som det kunne lyde, at de to parter skal have forskellige meninger om tingene. Der er ofte meget få nuancer i den politiske debat, som mest handler om, at det, den anden har sagt er noget vrøvl, og at man selv skal have taget et stik hjem, eller skal have placeret sig på banen.

Den debatform kan man næppe kalde en samtale. Og netop samtalen er jo demokratiets fineste kunst. At mødes med hver sine synspunkter og lytte til hinanden og tale om det, vi hører blive sagt, så vi kan nå måske et fælles fodslag. Det er vel essensen i demokratiet.

Men vi er jo vældig dårlige til det. Vi taler os ofte snarere fra hinanden end ind på hinanden. Ofte også fordi vi ikke gider høre efter, hvad den anden rent faktisk siger. Vi sidder jo ofte blot og

venter på at komme til at sige det eneste fornuftige, nemlig det, vi selv mener. Dette, at man evt. gennem samtalen kunne blive klogere, kunne komme til at se sine synspunkter fra en anden vinkel. Dette, at man faktisk ligefrem kan få et andet standpunkt gennem samtale med andre mennesker, det er desværre en godt skjult hemmelighed.

Dermed bliver den øvelse, vi foretager, når vi er sammen, mindre en samtale end en krig. Krig på standpunkter. Krig på meninger.

Skænderi, måske. Dette, at lyttesansen er det vigtigste i enhver samtale, går i støjen ofte fløjten. Hvad sagde den anden faktisk? Hvad mente han? Mente han det, han kom til at sige?

Medierne hjælper godt til med at gøre det vanskeligt for mennesker at nå hinanden. Samtale, nyheder, politik lanceres som ren underholdning. Det betyder, at alt efterhånden kommunikeres som overskrifter og slagkraftige bobletekster. Alt skal siges på 30 sekunder. De, der ikke kan klare det, de tabes. Det betyder, at der slet ikke bliver tid til analysen eller eftertanken eller nuancerne.

Nuancerne forsvinder simpelthen, og det er såmænd også ligegyldigt, for vi ved jo nok, hvad han/hun mener og står for. Er han børnepædagog, er han socialist. Er han landmand, sover han til middag. Er han konservativ, går han ind for, at kapitalen styrer landet. Er han overlæge, er han ligeglad med patienter-

